

Kedves Vendégeink, Tanáraink, Szüleink, Diáktársaink!

Az ember életében természetes módon érkeznek el kiemelkedő események, amelyek életének jelentős, felejthetetlen állomásai, s melyek emlékezetesek maradnak egész életében. Egy ilyen ünnepi alkalomnak a részese vagyok én is ballagó diáktársaimmal. Néhány évvel ezelőtt léptünk a középiskolai évek izgalmas és rögös útjára, s most, fiatal felnőttként, úgy érezzük, hogy mintha életünk e szakasza egy röpke pillanat lett volna, hamarosan lezárul. Szinte még látjuk magunkat bizonytalan elsősként, ahogyan kíváncsian méregetjük egymást az évnytőn, és megszeppenve keressük a megfelelő termeket. Persze hamar belerázódtunk, és második otthonunk lett a Batsányi János Gimnázium és Szakközépiskola. Örökre összeköt bennünket az ebben az iskolában eltöltött idő. Éppen ezért most mindenki szíve nehéz, mert tudjuk, hogy el kell válnunk azoktól, akikkel naponta együtt voltunk. Az iskolában minden teremhez, folyosóhoz, eldugott sarokhoz fűződik egy-egy szép emlék. Nehéz elképzelni, hogy a következő szeptemberben nem ide térünk vissza, hanem egy ismeretlen helyre, ahol ismét meg kell szoknunk mindent. A batsányis évek élményekkel, ismeretekkel gazdagítottak minket, hozzájárultak személyiségünk formálásához. Meghatódva nézünk körül és látjuk szüleink szemében az aggodást, tanáraink tekintetében a búcsúzást.

"Az élet olyan, mint egy keskeny híd. Az a legfontosabb, hogy ne legyen benned félelem, hogy végig kell rajta menned!"

Egy ilyen hídra léptünk mi is, amikor átléptük az iskola kapuit. A gimnázium az élet egyik legszebb, legérdekesebb, és legizgalmasabb hídjá. Utat nyújt a gyermekkorból a felnőtt létbe, a szórakozásból a felelősségbe, és az álmvilágból a valós világba. A híd végén döntések halmozódnak fel, s a jó választás esetén az álmvilág valóra válhat. Az út során számtalan élmény, tapasztalat, tudás, barátság, szerelem és még ezernyi boldog perc tett gazdagabbá minden ballagót. Mert a gimnázium megtanított tűrni, megtanított elviselni a fájdalmas perceket, megtanított úgy nézni a világra, ahogyan előtte még nem próbáltunk. Mi már mind a híd végén állunk. Nehéz döntéseket hoztunk, és készek vagyunk egy új hídra lépni.

Kedves Tanáraink!

Köszönjük a tudást, a biztatást, amelyre az utóbbi időszakban egyre nagyobb szükségünk volt. Tudjuk, hogy próbálták mindig a legtöbbet kihozni belőlünk, még ha olykor ennek ellen is álltunk. Erőfeszítéseiket gyakran észre se vettük, pedig a mi érdekünket szolgálták. Megtanították, hogyan kell kitartóan küzdeni a kitűzött céljainkért. Neveltek bennünket és igyekeztek átadni a Batsányi János Gimnázium szellemi örökségét. 4-8 évig egyengették utunkat, neveltek, fegyelmeztek minket. Tanáraink által szervezett délutáni foglalkozások, osztálykirándulások és különböző rendezvények színesítették diákéveinket. Köszönjük, hogy a tanítottak minket.

Kedves Szüleink!

Töletek nem úgy búcsúznak, mint az iskolától, tanárainktól, de a családok életében is meghatározó a mai nap. Kisgyerekből felnőttekké lettünk, inentől elsősorban nekünk kell az életünket alakítani. A továbbtanulás miatt többen elhagyjuk a biztonságos családi fészket, de továbbra is számítunk a gondoskodó háttérre. Köszönjük az eddigi életünkhöz nyújtott szeretetet, törődést, a nehézségek leküzdésére adott biztatásokat és azt, hogy ti mindig fogtátok a kezünket. Külön köszönjük nektek, anyukáink, a sok szeretet és aggodást, amivel vezettetek, hogy idáig eljussunk. Holnap, az év egyik legszebb ünnepén, anyák napján köszönhetünk titeket. Édesanyánk az a személy, akivel először kapcsolatba kerülünk, és akivel ez a láthatatlan kötélek megmarad egész életünkben. Köszönjük a törődéseket és nevelő tanácsaitokat, amelyek nélkül most nem állnánk itt.

Kedves Diáktársaim!

Évről évre láttunk egy-egy ballagó osztályt virággal, tarisznyával és irigykedve hallgattuk velük együtt a búcsú hangjait. Most ti is így érezhettek, de észrevétlenül elszállnak a hátralévő diákévek. Addig is használjátok ki az iskolánk által nyújtott lehetőségeket, gazdagítsátok tudásotokat és élvezzétek a gondtalan éveket! További szép diákéveket kívánva búcsúznak töletek. Búcsúzó szavaim után évfolyamunk átadja nektek iskolánk zászlaját, és a ballagók képviselői koszorút helyeznek el Batsányi János szobránál. Eredményeitekkel, sikereitekkel öregbítsétek gimnáziumunk hírnevét, ez már a ti feladatotok!

Kedves ballagótársaim!

Szabadság vár minket, ugyanakkor nagyobb felelősség is. A jövő héten kezdődő érettségivel még nagy próbatétel áll előttünk. Feladat, amelyet egyedül kell megoldanunk és önmagunk számára bizonyítanunk. Eljutunk a híd végére! Az emlékezéssel, a hálával, valamint e furcsa kimondhatatlan érzéssel, mely magába sűríti az új felfedezés utáni vágyat indulunk útnak vágyaink és álmaink megvalósítása felé.

Emerson soraival búcsúzom ballagótársaim nevében:

„Akármilyen utat is választhatsz magadnak, mindig lesznek, akik azt fogják mondani, tévedsz. Mindig lesznek majd olyan nehézségek, hogy azt fogod hinni, talán csakugyan a kritikusoknak van igazuk. Az út kiválasztása és követése a végsőkig mindig nagy bátorságot kíván.”